

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.671 van 25 september 2002
in de zaak A.112.658/XIV-7263**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 10 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 7 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 11 september 2001 en zich vluchteling verklaart op 18 september 2001; dat op 18 september 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten; dat op 12 oktober 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

1.1. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd wordt;

“U, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verklaarde dat uw man drie á vier dagen voor jullie vertrek uit Slowakije geslagen werd door vier mannen die hem geld vroegen. Ze hebben hierbij ook uw ruiten ingeslagen. U werd hierbij niet geslagen, maar zag alles gebeuren vanuit het raam. Uw man ging naar de politie, maar daar wou men hem niet helpen. Daarna werden u en uw man door zes personen aangevallen toen u naar de winkel ging. Deze maal ging u niet meer naar de politie, maar besloot u Slowakije te verlaten en naar België te komen, waar u op 18 september 2001 asiel hebt aangevraagd. U bent in het bezit van een rijbewijs en een internationaal paspoort.

Uit een vergelijking van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal en de verklaringen van uw man blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat er zich twee incidenten voordeden en dat u enkel bij het tweede incident geslagen werd. U verklaarde expliciet dat er geen derde incident was (zie CGVS p.3). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u daarentegen dat u twee keer werd geslagen, telkens wanneer u van de winkel kwam (zie DVZ vraag 42). Uw man verklaarde dan weer dat er vier incidenten waren en dat u bij drie ervan geslagen werd, tweemaal thuis en eenmaal op de terugweg van de winkel (zie CGVS p.4,5 en 6). Aangezien deze incidenten allemaal vlak voor uw vertrek plaats hadden, is het onaannemelijk dat u zich niet meer zou herinneren hoeveel maal en waar u werd aangevallen.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van u geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (rijbewijs, internationaal paspoort) wijzigen hetgeen hiervoor gezegd niet, aangezien ze enkel uw identiteit aantonen.”.

2. Overwegende dat, wat de middelen betreft, de verzoekende partij het volgende uiteenzet;

“Eerste middel

III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B3 ~S. 12 september 1991) en schending van de Rechten van Verdediging (art. 6 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens).

III.2. Verzoekster wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 12.10.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 18.09.2001.

In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de feiten door mijn verzoekster aangehaald niet kunnen aanvaard worden, gezien zij deel uitmaken van de beslissing van K., J., wiens verzoek als bedrieglijk werd beschouwd.

III.3. Het is duidelijk dat een beslissing motiveren op een andere beslissing omtrent een dossier, vreemd aan het hare en waarbij zij zich geenszins kan verdedigen op de punten aldaar besproken en/of geschetst, maken een schending van haar rechten van verdediging uit. Immers, mijn verzoekster werd nooit geconfronteerd met hetgeen haar kleinzoon en zijn echtgenote verklaarden. Bovendien zijn de tegenspraken die in zijn beslissing weerhouden worden, geenszins correct.

Vooreerst is het onjuist als zou mijn verzoekster, die bovendien doof is waardoor het interview moeilijk verliep, gezegd hebben dat er vier incidenten waren. De eerste aanval was door de 4 afpersers. Nadien is er de aanval geweest bij de terugkeer van boodschap en de derde maal in het appartement terug door de vier afpersers. Zij heeft nooit gezegd dat er vier incidenten waren (zie eigen nota's Mr. VANDENBERGHE). De man werd daarbij telkenmale geslagen en de vrouw werd maar bij twee incidenten geslagen (niet bij het laatste). Van het allereerste, toen hij tussenkwam in de ruzie met de buur, heeft zij geen rechtstreekse kennis.

Het is zo dat de afpersing voor het eerste gebeurde in het appartement en dat ervoor hij enkel bedreigd en geslagen werd.

J. K. verklaarde dat zijn echtgenote bij drie van de incidenten werd geslagen. Mijn verzoekster verklaart dat zij tweemaal werd geslagen. Ten onrechte wordt in de beslissing gesteld dat zij slechts éénmaal zou geslagen zijn (zie nota's Mr. VANDENBERGHE). Pas nadien heeft zij veranderd tot één incident, omdat zij begon te twijfelen.

III.4. In haar beslissing dd. 28.09.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B. S. 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoekster in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.”.

2.1. Overwegende dat verzoekende partij, in hetgeen als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, de schending van de rechten van de verdediging opwerpt met verwijzing naar artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna E.V.R.M.); dat de rechten van de verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele procedures doch niet op administratieve beroepsprocedures zoals in casu; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke wijze artikel 6 E.V.R.M. geschonden zou zijn; dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opwerpt; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde kan oordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de uiteenzetting in het middel blijkt dat de verzoekende partij deze redenen kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat de verzoekende partij dit onderdeel van het middel

derhalve niet dienstig kan aanvoeren; dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het onderdeel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij beweert dat zij nooit heeft gezegd dat er vier incidenten waren; dat dit echter niet in de bestreden beslissing staat; dat de verzoekende partij verder betwist dat zij slechts één maal zou zijn geslagen, doch dat in het middel zelf staat dat zij haar verklaring in die zin heeft aangepast; dat deze onderdelen feitelijke grondslagen missen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientig september tweeduizend en twee, door :

de HH. C. ADAMS,
M. MILOJKOWIC,

De griffier,

M. MILOJKOWIC.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

C. ADAMS.